

Noms/ cognoms	Pilar Vila
Títol	<i>Pilar Vila, directora general del col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
Data i lloc de l'entrevista	Divendres 11 de juliol de 2025, al col·legi Santa Magdalena Sofia
Categories	veïnat
Publicació en Natzaretpèdia	Dimecres 13 de maig de 2026
Equip entrevistador	Etnopèdia (Nelo Vilar, Laura Yustas)
Enllaç	https://youtu.be/i2n50ZhrA08
Extracte	https://youtu.be/6UqRnutkqeE

Parlar amb mestres és parlar de projectes pedagògics il·lusionants en què s'inverteixen moltes energies i també molta estima. Pilar ens explica el del seu centre amb l'entusiasme de qui creu en el que fa i té clara la seua funció social: buscar el tresor en l'ànima de cada xiquet o xiqueta.

Sinopsi

Pilar Vila, actualment directora general del col·legi Santa Magdalena Sofia de la Punta, treballa al centre des de fa 26 anys. Ens parla dels projectes d'innovació i inclusió del col·le, explicant la seua filosofia i la història de la seua fundació fa més de 55 anys.

Transcripció

Soc Pilar Vila i soc la directora general de Santa Magdalena Sofia, del col·le de la Punta. Porte treballant a l'escola 26 anys.

26 en esta escola! Però de directora no portes...

No, de directora no. De directora... bueno, he estat vuit anys de Direcció Pedagògica de Secundària, soc professora de valencià, i de castellà, de teatre...

De teatre!

Sí, de teatre perquè tenim un grup de teatre al col·le, una optativa que també s'ha fet gran, porta 26 anys de recorregut. I res, vaig començar a l'equip directiu fa deu anys, vuit anys he estat en la Direcció de Secundària i dos anys en la Direcció en la direcció general.

El col·le té 55 anys. Enguany fa 55 anys de la fundació de l'escola. De fet, el nostre projecte anual –que és *Growing Up*– parla sobre això, sobre com va ser l'origen i quins llaços tenim amb la resta d'entitats, perquè des del principi començarem amb les entitats, excepte [Rafa Nadal](#) que és més nova. És un col·le que ha estat sempre molt integrat en el barri i que ha estat molt proper a la parròquia, als Scouts... a tot el teixit d'entitats. I sempre hem treballat units i enguany cada classe ha fet una xicoteta retrospectiva sobre com han sigut els orígens, quines persones estaven en el començament i com estes religioses que arriben ací, sense saber res, es posen a viure al barri i decidixen fer una comunitat educativa fins a... fins ara. I això ha sigut un projecte molt xulo, la veritat és que sí.

És un barri que... la quantitat d'entitats i de treball que s'està fent ací no està en els altres barris.

No, no. És un conglomerat de... no? Jo pense que és un teixit, és com una... com la llana, que vas fent un tapís i es va integrant. I és molt curiós perquè ja quan portes un recorregut com és el meu cas, et trobes amb gent que ja té certa edat i dius: és que t'he vist ací, t'he vist fer totes les activitats en classe, t'has graduat davant de mi, he anat a la teua Confirmació, has vingut a fer la xerrada dels Scouts, després he vist que t'has casat o que has format part de... I que estàs... És molt curiós, és molt curiós.

I després, clar, el tema de les cofradies, de tot el que porten... que també és un teixit. No te dones compte, però tu vas fent eixe tapís amb ells. I bueno, la veritat és que és una tasca xula.

Esta és una escola, un col·legi concertat. Entenc que els problemes no seran els mateixos que tenen en les escoles públiques. No sé, parle de molta ignorància.

Jo crec que la línia pedagògica de l'escola, del nostre cas, que és la Fundació Sofia Barat, té una línia pedagògica molt marcada que, bueno, té com diferents pilars on es recolza sempre: la línia primera és la importància en la persona. Nosaltres sempre diem que fem una educació 360, perquè la línia pedagògica és primer la persona que està en el centre i tot el que envolta a eixa persona. Per tant, l'alumnat que ix d'ací ix amb uns coneixements curriculars, com en qualsevol escola pública en el cas... Però després eixe plus de... el que comentàvem de la solidaritat: la persona té que transformar el món i sap que té una responsabilitat. Però això a banda del currículum estem molt preocupats pels projectes solidaris i sempre, en el transfons de l'escola, sempre hi ha una vessant on l'alumne, quan ix, sap que hi ha certa responsabilitat social que ha de complir. A banda de tots els valors que es treballen, evidentment cristians, perquè som un col·le cristià. Però oberts, hi ha alumnat de qualsevol religió.

Clar, ahí anàvem. I molt països, perquè teniu per ahí el llistat i són molts països.

Sí. Sí, sí, de fet, el projecte de l'any que ve [*curs 2025/2026*] que tindrà a veure amb eixe recorregut de països va sorgir de la visió interessant de que podies recórrer molta part del món sense eixir del col·le. I aleshores va girant un poc entorn a això. I aleshores sí, compartim moltíssimes confessions religioses, inclús gent que no té cap creença religiosa, però el punt de vista de les religioses del Sagrado Corazón sempre ha sigut l'apertura, i quan arriben al barri eixe és el primer condicionant, no? Són una congregació que no porta un hàbit, que va sempre... no? "Xafa carrer", que és el que diuen elles, i aleshores es mescla en tot el teixit que hi havia en eixe moment en el barri. Nosaltres un

poc som hereus d'això. El tema dels valors cristians, però al servei de qualsevol persona, perquè la persona és l'important [5 min.], és el que està en el centre.

Que estan en la base, además, de l'Associació de Veïns, de l'Arca, per supost, que també era parroquial... És algo que està en el barri.

Sí, sí. Sí, exacte. Exacte. Hi ha una consciència de presència en qualsevol... Has comentat [El Arca](#): les primeres persones que entraven a treballar de voluntariat varen eixir del cotlle de la Punta. I si se n'anem a l'altre extrem, el tema religiós amb les confraries: el president d'ara del Cristo, que és antic alumne del cotlle. [Vicente Vivó](#). Jèssica, Patricia, els fills de Patricia... Aleshores, sí, són gent que ha participat del cotlle i hem tocat sempre tot. És... té un caràcter ecumènic, un poc l'escola. I pense que en els temps on les religioses començaren no hauria sigut massa fàcil, presentar un model de cotlle religiós amb tanta apertura.

Sí, l'any 68, 69, que començaren açò...

Sí, al 69.

Eren valentes.

Sí, varen ser pioneres, varen ser pioneres. I jo crec que això també és un poc l'esperit del cotlle.

Sou quatre escoles ací, jo no sé... Dos concertades, amb un esperit cristià i demés. No hi ha solapament en algun moment o alguna cosa? Teniu la vostra singularitat m'imagina.

Sí, jo pense que cadascuna ha trobat el seu lloc. El que és més increïble de la relació entre les quatre escoles és el poder treballar junts. El que parlàvem del Consell d'Alumnes, és increïble. Jo tant amb Gemma, com a Pilar, com a Dolo, són persones a les quals poder alçar el telèfon i dir: "tinc aquesta preocupació, m'ha passat això", "no patisques que no sé què", "ha vingut tal família i m'ha preguntat açò i va a anar i te va a dir no sé quantos", o... És increïble que ocorrega això.

Després cadascú defén el seu projecte i crec que sempre hi ha una relació de respecte i d'admiració i de inclús compartir certes coses, i després cadascú treballa amb l'alumnat amb el que compta, evidentment. Són "empreses", entre cometes, que se dediquen a tasques semblants, però cadascuna té el seu projecte i sí que hem caminat junts i és una singularitat. Una singularitat.

Sí, sí, absolutament. Vosaltres quan expliqueu tot este projecte parleu que és una escola Concertada Inclusiva. Quan digueu "Inclusiu" vos referiu a persones amb necessitats espacials, no sé si també a persones que venen de fora i que... no sé quines dificultats tenen en l'aprenentatge i demés.

En el cas de la inclusió, nosaltres, ara que està tan de moda tot el tema de la inclusió, a vegades pensem: vaja, hem sigut un cotlle des del principi integrador, ara s'anomena inclusió, però hem aconseguit un equilibri entre alumnat molt divers. Gent que ha tingut capacitat econòmica i que ha vingut amb unes eines de casa... correctes o adequades, i gent que ha necessitat molta ajuda, inclús la pedagogia amb la família que també és important. Aleshores des del principi hem sigut una escola inclusiva.

En els últims anys, sabem que hi ha molt d'alumne amb necessitats educatives especials i que estan, amb esta Llei d'inclusió, integrats dins de les escoles, i clar, el treball és difícil, és un desafiament per als professors i en eixe sentit portem, en estos anys de la Llei d'inclusió, formant als docents. Docents que han sigut més generalistes, hem hagut de fer formacions de professorat, que tenim durant tot el curs, més específics cap a alumnat que necessita eixe recolzament.

I amb alumnat estranger. Hem hagut de treballar amb el programa d'acollida dissenyant uns processos d'aclimatació al col·le, seguiment amb la família, ajuda amb el idioma, i tot això ha estat un procés complicat, però també és un desafiament de l'escola del segle XXI.

Té una part apassionant, no?

Sí. Sí, perquè no para. Vull dir, això és el futur de les escoles en un món globalitzat. I aleshores és així.

És de veres que el barri s'està fent gran cap a la zona de Moreres, on també hi ha molta família estrangera. I aleshores hem vist pues com hi ha un canvi, no?, des de secretaria, on Gràcia atén en els tres idiomes: en anglès, en valencià i en castellà. Que penses: això fa vint anys era impensable **[10 min.]**. Doncs està passant que hi ha traductors en les classes... Quan expliques valencià saps que has d'explicar castellà, ucraïnès o hongarès o el que siga i després el valencià. I vaja, culturalment hem arribat a un projecte sobre la Volta al món [[Projecte Rodamón](#)], que és el que...

Sí, a més el teniu molt ben explicat, perquè teniu un gabinet psicopedagògic, gabinet d'orientació, una comissió d'igualtat i convivència... O siga ací està preparat per a abordar tot.

Sí, sí.

No sé si d'ací ixen alumnes que tinguen necessitats i que després traslladeu a l'Arca o a la Fundació Rafa Nadal...

Treballem amb estes associacions des del principi, i oscilla: hi ha alumnes que es vinculen més a Rafa Nadal, hi ha alumnes que es vinculen més, per les característiques o perquè la família tria lliurement, anar a l'Arca. I mantenim relació i vincles de col·laboració amb totes elles, i amb el [Secretariat Gitano](#) també hem tingut col·laboració, hem tingut alumnat i han vingut a fer ajuda a alumnat. I després estos últims anys amb el Poliesportiu, que també ha obert molt la oferta esportiva tan important per al barri, tan important. Tan important. I sí que estos últims anys totes eixes col·laboracions, però sí, amb Rafa Nadal i amb l'Arca, des de l'inici. Tots els cursos comencem renovant els acords de col·laboració, tota la paperassa que cal fer perquè tot estiga... i la relació és fantàstica. La relació és molt bonica. I sobretot, sí, la preocupació compartida, que jo pense que... "no, tal xiquet és teu, quin és el tutor, a veure si puc parlar de la família, què et sembla, com el veus..."; que hi ha sempre ahí un... no? Sempre hi ha la taula de quatre potes: la família, ells, nosaltres... i és important això.

Lo que no coneixíem eren eixos projectes d'Aprenentatge-Servei amb gent major, ens els pots explicar una miqueta?

Sí, clar. Sí. El nostre centre, fa... jo pense que deu anys, portem a terme sempre un projecte que anomenarem Projecte Pica, és un projecte anual que vertebrava tot el curs. Aleshores, curricularment les assignatures van anant, tenim un programa d'animació a la lectura vertical que també va fent el seu camí, tenim un Club de lectura a Secundària, però s'adonem que érem un centre menut i que això ens donava la capacitat de que cada any tot el currículum girara en torn a un tema, a un tema important, no?

I aleshores vàrem estar treballant, vàrem formar-se en Aprenentatge-Servei, en *Disseny for change*, en AVP, en... bueno, totes estes sigles, per vore què fèiem amb això. I aleshores des de fa deu anys portem un projecte vertical. I eixe projecte vertebrava totes les activitats del centre. I cada any ha sigut un tema diferent.

A vegades hem aprofitat el tema del que hem treballat després amb el Consell d'Alumnes del Barri, quan ha sigut un tema que parlava sobre el riu, el projecte Som Riu. Nosaltres teníem un [projecte paral·lel d'investigació](#) sobre tot el tema del riu. Un altre projecte interessant va ser el primer, crec que s'anomenava Enamararte, que parlava sobre la situació del barri cap a la mar, què havia passat durant tots estos... I aleshores des de totes les assignatures: geografia, estudiava el port, l'ampliació, el ZAL... Totes les assignatures de ciència mesuraven la qualitat de l'aigua, feien un estudi de peixos, de l'arena de la platja... Les assignatures de llengües treballaven amb tota la literatura i la música, les lletres i les cançons dedicades al mar... féiem... Joan Manuel Serrat... Bueno, va ser molt xulo, i aleshores férem una exposició en la biblioteca del barri [vore [Montse Yedra, de la Biblioteca del Mar](#)], sí, amb unes estructures de reciclatge... bueno, férem tot.

A partir d'ahí va nàixer ja tota eixa línia del Projecte Pica, i l'any passat férem un projecte que s'anomenava [Mis Héroes](#), els meus herois, dedicat a la gent major. Aleshores eixe projecte pues va ser tot. Aleshores totes les activitats que es feien, curriculars, totes tenien participació de gent major. Educació física: iaies en el cotlle; castellà-valencià: rondalles, refranys, cançons; Formació Professional: iaies que explicaven treballs... oficis; música: cor de iaies a les Falles. I així totes les assignatures. Aleshores va ser un projecte molt bonic, molt bonic, per vincular **[15 min.]**. Tinguérem contacte amb Atresmedia perquè estaven fent una campanya que s'anomenava *Hablando en plata*, i aleshores s'interessaren pel nostre projecte.

I després també diguérem: i per què no anem a...?, no només dins dels iaies del cotlle, sinó anem a vore què passa fora. I aleshores contactàrem amb dues organitzacions, una és [Amics de la Gent Major](#), que és una ONG que està en tota Espanya, però en València s'ocupa d'uns 1.000 ancians, on hi ha voluntaris que van a fer qualsevol tipus de tasca. Per exemple taxistes que van gratuïtament a portar a iaies al metge o a l'hospital perquè estan assolades, o que els fan companyia o que... Contactàrem amb ells i contactàrem amb el Centre de Dia de Pinedo i amb una associació que promou Tallers de la memòria per a gent que, pues se li ha oblidat la lectoescriptura... està en un altre procés menys avançat, però és un aula, un aula de gent major que va. I aleshores en eixos tres àmbits se formàrem en aprenentatge i servei, i formàrem als alumnes. Aleshores Secundària és formà: vinguem voluntaris a explicar com una persona es fa voluntària, què es necessita, què... i fem una xicoteta formació als alumnes i aleshores eixos alumnes van a Pinedo a jugar amb els iaies, fer xarrades, ajudar a com funcionen els telèfons, tota eixa part que segur que heu vist perquè hi ha molts projectes així.

Hi ha una part també lúdica de ballar, de cantar, de... amb ells, és un dia súper festiu, són dies súper festius. I després amb la ONG fem este voluntariat i després col·laborem amb ells en campanyes de Nadal, en campanyes de... sempre, els més menuts treballen targetes de Nadal, més manipulatiu per als xicotets i anem... i ahí sí que és molt gran perquè hi ha molt de voluntariat.

I després en la classe de Tallers de la memòria apadrinem un iaio. Ells tenen nets, són gent que està prou bé, però tenim una llista d'alumnat i aleshores la quadrem amb la llista d'alumnat d'ells i aleshores tenen un iaio o un net assignat. I aleshores ahí sí que hi ha tot el curs una relació personal amb el iaio o la iaia. I aleshores... cartes, vídeos, manualitats de tot tipus... s'han vist perquè s'han vist en videoconferència, s'han enviat fotos... En les graduacions han estat presents perquè han escrit un tros del discurs... I això ha sigut preciós, això ha sigut preciós. I se'ns està fent tan gran que el propi Ajuntament de Burjassot va subvencionar un autobús per a que vinguen a l'escola els iaies i coneguen els als nets adoptius.

I aleshores és un projecte que passà, perquè és un projecte de l'any passat, però eixes activitats de APS les hem integrat en la vida del cotlle, siga el projecte que siga. Aleshores, hi ha una part sempre de APS i pensem... el que vos deia, que l'alumne ha de eixir d'ací amb un contingut curricular i amb uns valors, però el tema de la solidaritat i la de la responsabilitat social amb... sobretot amb la gent major, que tristament en la societat està tan trencada, pensem que eixe vincle és important, és important mantindre-lo. I amb molta alegria, perquè pensàvem que seria molt difícil... Nosaltres, ja te dic, que això començà pel projecte, perquè arribà un moment que diguérem: "vale, sí, els iaies ací i molt bé". Però què passa? Què passa després? Quan el projecte s'acaba, açò no es pot... i la persona té que tindre una consciència de que... parlem d'edadisme i de tot el que esteu sentint. Què passa si nosaltres transcendim això? Anem a aventurar-nos. I com som en este cotlle molt d'embarcar-nos en coses un poc diferents hem aconseguit això. El voluntariat d'Amics de la Gent Major són persones que treballen genial, genial.

El més tendre, la tendresa més bonica és el tema de l'apadrinament. Perquè inclús famílies deien "és que igual als seus iaies els veuen i això, els veuen...", però amb açò que ha passat al cotlle les persones han reflexionat un poc sobre quina qualitat de temps jo dedique amb els que estan en ma casa. Perquè jo a esta persona que no conec li estic escrivint, li estic contant, perquè bueno, no imagineu les cartes dels iaies als xiquets, però al revés també. Ha sigut... Bueno, a classe plors... Ha sigut molt molt bonic, molt bonic. I després gent allí que veus que havia oblidat escriure o que ja no havia escrit o això, s'ha preocupat per poder fer-ho perquè volia... Sí, sí, sí. Ha sigut molt bonic [20 min.]. I vaja, és una part de la nostra tasca que anem a continuar. Anem a continuar.

Bueno, comuniqués molta energia i molta alegria. Sou supercreatus i esteu a tope.

Estem a tope. Molt cansats, eh?, també.

Ja m'ho pense, però que el professorat no siga un professional cansat sinó que tinga il·lusió en inventar...

Sí.

Això és un privilegi.

Sí, la veritat és que sí. Ara estem encetant una altra via que és el tema de la salut i de l'alimentació amb un projecte que ja estava, amb activitat soltes però que es poden integrar en un projecte i hem començat. Perquè en la part esportiva el col·le té un dia marcat al calendari que tot l'alumnat que ve ací recorda que és el dia de Sant Esperit. I fem una activitat de senderisme a Sant Esperit, tot el col·le. Aleshores l'organització és tremenda però val la pena perquè tot el món la recorda. Aleshores estem ara donant-li un poc de contingut perquè hem generat unes jornades esportives internes, on treballem també el personal d'Educació Física, associat un poc a l'alimentació saludable i aleshores eixe projecte també està arrancant per eixa banda, fent un poc de consciència, pues això, de la cura del cos, d'eliminació dels mòbils i dels aparells, que això és el cavall de batalla de tots els col·les. I en eixe sentit ahí estem també treballant.

Bueno, jo em passaria ací tot el dia xarrant. Conteu coses precioses. [El Projecte Popa](#) que és molt bonic. És súperinteressant. I jo estava en temes de Participació des de 2015, i clar el tema dels patis era un tema que era súperpunter entones. Deien “en un puesto han llevat el camp de futbol i anem a fer una altra cosa”. Vosatros ja esteu en...

Sí, malgrat que és... veus?, és un tema que sempre està en constant revisió, el tema patis. El Projecte Popa va nàixer per això i és de veres que és difícil. Perquè la societat espenta cap a certes... certs esports, no?, “el deporte rey” que ja sabeu quin és. I moltes vegades l'alumnat deia: “és que no podem jugar a açò”, “no podem...”. No, dóna-li la volta: pots jugar a moltes coses que integren a la persona. I hem intentat canviar. És de veres que sempre hi ha ahí una pugna entre... fer un dia futbol i un altre dia... I és de veres, al final molt d'alumnat està en equips de futbol... Però intentem buscar sempre la part de la creativitat. I també amb l'empresa de menjador que tenim per exemple, en els patis llargs hi ha un projecte pedagògic de menjadors que està associat als menús i també s'intenta que... pues en les campanyes: quan arriba la campanya de Falles, que hi haja tallers que puguen fer; quan arriba la Pasqua anem als jocs tradicionals, a elaborar catxirulos... S'intenta sempre buscar. És de veres que després ells tiren cap a certes coses que... o “per què no es poden gastar els telèfons?”, “per què...?” [risses]. I és així, perquè al final és un reflex de la societat. És un reflex de la societat on veus els esports i només es parla de futbol, i veus a la gent en el transport públic i està connectada al telèfon. I tu dius, jo he de lluitar contra totes eixes coses. Però s'intenta que el tema del pati siga inclusiu.

Després a les assignatures de projectes en Secundària es dedica ja un taller de profundització sobre investigació d'esports. I aleshores ells investiguen, fan uns projectes interdisciplinars i després van a classes de Primària i juguen a eixos jocs.

Sí, perquè també moltes vegades ens donàvem compte que en els col·les tiràvem molt d'activitats, però hi ha que tindre clar que els alumnes han de tindre un transfons. Vull dir, alguna cosa han d'aprendre, tu no pots fer una activitat de pintar o de fer galetes i que l'activitat se quede en fer galetes. O escriure una carta a un iaio. Eixa persona ha de tindre una base teòrica, encara que siga una miqueta que se li quede. Vull dir, té un sentit: jo escric a un iaio perquè té un sentit, perquè considere que hi ha persones que en la societat estan relegades. I jo ho faig per això. O faig una galeta perquè he de menjar millor. O jugue a això perquè és de veres que a la tele sempre estem amb el futbol i jo he de fer... no?, un altre tipus de dinàmica per a que la persona que no entre en eixa dinàmica participe i se trenque eixe rol. Aleshores estem lluitant un poc també contra la

inmediatesa de “faig una activitat i s’ha acabat”. Sinó que les activitats eduquen, perquè si no, no em val de res que la gent estiga en estos projectes **[25 min.]**.

Clar, que no és un pàrquing de xiquets, tenen que traure algo.

Exacte. Que no és simplement, però la societat porta també a la immediatesa de “faig açò...”, i les relacions cada vegada estan més en la superfície, aleshores també este bagatge... Per això formar als alumnes en el voluntariat, no “vés un rato, juga amb un iaio i ja”. No, tu forma’t, el que implica ser un voluntari i després ja vas. I després ja quan sigues major tu tries, però tens eixa experiència també per a triar. I és això també un poc.

Vosaltros sou centre CAES?

No. Tenim alumnat d’integració i de fet tenim personal per a la integració, però no som centre CAES.

Perquè com hem vist que anava molt per ahí, d’una forma natural i que històricament anava un poquet... simplement per saber-ho.

Sí, potser això. És un centre que ha mantingut l’equilibri difícil entre no ser un centre CAES, donar qualitat educativa i que la gent quan isca tinga... tinguem una part de l’alumnat que evidentment puguen cursar estudis superiors. Que així és. Tenim alumnat que inclús està en altres països fent coses molt xules i molt interessants, i sí que... Sí, perquè tenim també una xarxa d’antics alumnes on la gent...

Clar, hem vist vídeos.

Sí. Heu vist tot aleshores [risses]. Sí, sí, sí. Haureu vist els vídeos dels antics alumnes m’imagine?

Sí, clar.

Ah, val.

Bueno, empenedors a tope, i hi ha un vincle ademés molt bonic.

Sí, amb el colte, sí. Sempre diem: el logo del colte que és el cor obert, és com sempre, la porta eixa sempre està oberta i la tornada sempre...

Bueno, sí que hi ha una cosa que jo crec que és un poc pregunta obligada, perquè clar, ací no hi ha institut (al barri). Vosaltres teniu Secundària. No sé si rebeu alumnat que acaba en altres escoles o...

Sí. En Secundària, a 1r de l’E.S.O. rebem alumnat que acaba 6é de Primària i bé al colte, sí. I en els últims anys prou alumnat. De fet les classes de Secundària estan a tope sempre. I sí, sí que rebem. I després pel que fa... Clar, no tenim Batxillerat, i abans anava molt d’alumnat que anava a Batxillerat, ara amb la proliferació de la diversificació de cursos de l’FP, la gran quantitat és de veres que tot això ha anat canviant. Eixe panorama.

El que sí que fem és, en 4t, ens preocupa molt l’orientació professional i la treballem des del principi. Aleshores el Departament d’Orientació elabora una Setmana de l’Orientació i poquet a poquet anem, com la pluja, a ells, poquet a poquet amb les famílies i amb l’alumnat, oferint un poc tot el ventall. Que a vegades no és fàcil. No és fàcil per a que la família ho entenga. I aleshores sí que oferim això: fem visites, com tots els centres, i també venen antics alumnes a fer les experiències i busquem un poc de tot. Tenim un

antic alumne que és pilot, em fa molta gràcia perquè és el que més els crida l'atenció. Un pilot, un bomber... infermeres, metge, mestres... Gent que ha fet pràctiques ací de Magisteri i després està treballant... Gent que es dedica a... Vull dir, electricistes també han vingut... Un poc de tots els àmbits per a que veren tot això.

I després el que fem és, durant els dos anys següents, “vigilem” entre cometes a l'alumne, què ha passat amb ell. Què ha passat amb ell. És costós, però intentem saber, a través del delegat de la classe o a través... ara és més fàcil. Vore un poc què ha sigut d'eixe recorregut. La inversió que nosaltres hem fet d'això, què ha passat amb això. I ens han passat coses molt xules, gent que se n'ha anat –com heu vist– lluny i que, per exemple amb el Club de lectura este que tenim en Secundària, que és prou divers, tenim ahí un conglomerat de gent que llig coses molt diverses i és difícil... però bueno, està xulo, està xulo. I ha vingut la persona i ha dit “no, jo era del Club de lectura del col·le i tal, i jo he arribat a l'institut i he parlat amb el Departament de Literatura i he proposat fer un Club de lectura. Són poques persones, però s'ha fet”. I tu, dius: ostres, de vegades les coses que... no?, on hem implantat una cosa pot ser que la llavor es quede ahí, però la llavor sorgeix. No sé quin IES era, prop de d'ací: “i he fet un Club de lectura”, deia. Increïble. I és bonic. Aleshores eixa preocupació per vore què fan, un poc suplirà la manca de cicles (d'FP) **[30 min.]**, és impossible tindre tots els cicles i el batxillerat, però vaja.

Tenim també molts alumnes vinculats al port, perquè hi ha molta família que treballa en el port, i els cicles de logística i... últimament tenen recorregut perquè són els que demanden també, per a fer això. Però bueno, vos contaria 24 hores, és que en un col·le és impossible.

Jo pense que traure el millor de cada alumne, que és el que deia Magdalena Sofia. Estàvem l'altre dia treballant amb una... sempre treballem amb alguna frase o algun ensenyament. I deia que “no hi ha persona que no tinga un tresor a l'ànima” i ens pareixia que era superinclusiu el missatge, 200 anys de... no?, al 1800, com una persona ja visionària d'esta idea, del tresor en l'ànima de cada xiquet. I al final un poc jo pense que és això, som buscadors de tresors, és aixina.

I res, aquí estamos para vuestro servicio, cuando queráis [risses]. Quan vullgau.